

Дејан Алексић

JOVIS IN FABULA

1. Четвртком откривамо ћошкове на ветру. Врло деликатан посао, с неизвесним исходом. И ником није до тога. Човеку се омакне па пође по мудрост или замишљено благо. Као и свим другим данима, уосталом. Али други дани нису четвртак.
2. Добро, кажемо, и шта сада? Шта ћемо с толиким ћошковима на ветру? И нико нас не чује. Од ветра. Има у њему неког беса. Није то онај ветар што нам њише мокре кошуље и надима једра. Како је само гневан. Враћа нам речи у лице.
3. Да бар има некога у близини, да нам поверује. Макар неки сметењак, животиња, глава кипа. Бела кост у пустињи. Али откуд нама пустиња? Тако је то с откривањем ћошкова на ветру четвртком. Поверујеш да имаш оно што немаш.
4. Али облик свакако имаш. И у том облику све над чим стрепиш. Физиологију и сећања. Једном је мајка правила колаче од киселог теста. Из ходника се зачуо телефон. Остала је с рукама у брашну. Непомична. Као идол на обали док освајачи спуштају сидра.
5. И намах све буде јасније: облик нема никакве везе с тим што ветар четвртком добија ћошкове. Ћошак није облик. Он је само зли рођак геометрије. Тражи да буде уважен. Поручује нам нешто заједљиво о томе. Преко ветра.
6. А шта ако четвртком нема ветра? Шта ако је дан ведар и тих? Ништа. Дечаци јурцају по крају. Праве неку ситну штету. Стари професор латинског плеви женин гроб. Епови су на полицама, а копља бачена у коприве.

7. Има та прича о лудом пруском барону што је изгубио разум чувајући посед од уљеза. Дуге ноћи без сна. Тамница већ испуњена врећама с ухваћеним ветром. Господару, господару, јада се послуга, тек иде јесен.
8. Чак и да хоћу другачије, до посла морам поред цркве. Знају ме већ сви просјаци. Један свира, други уљкаво говори увежбане пароле. Трећи је само осмехнут. Осмех. Регент над пословима лица.
9. Величанствен зато што је обичан. Могла би тако да почне учена расправа о четвртку. А да ли је тако? Четвртак је ћошкаст. Мирује усред седмице. Заправо, четвртак је истинска средa, а други дани само кружење око ћошкастог четвртка. Четвртак има гравитацију. Ако сувише дигнеш главу ка звездама, разбијеш нос о четвртак.
10. Мајка се није јавила на телефон. Јавио се отац. Кратке колебљиве реченице. Звали су из полиције. Син је полупао прозоре на седишту диктаторове странке. Отац после разговора ћути. Мајка плаче у тесто.
11. Ако је ветровито, на посао стигнем брже но иначе. Нарочито четвртком. Подижем крагну, а ветар ме престиже с обе стране. Хропће у кланцу фасада. Рекло би се: ветар као ветар. А онда...
12. *Jovis in fabula*. Нема таквог латинског цитата. Не знам јесу ли очњаци клали људе по римским аренама и четвртком. Али на гробљима је сигурно било цвећа. И дечаци су понекад постајали мали тирани. Ситна штета. Императоров кип је остао без носа, ко је хитнуо каменицу?
13. Како шта ћемо с толиким ћошковима на ветру? Грех и кривица. Колевке сваког питања. Добијаш пустињу у наслеђе.

14. ...А онда се чује да је баш гневан. Има неког беса у њему. Није то онај ветар што листа класичне епове на крилу уснуле жене професора латинског, негде на Медитерану, лета тог и тог.
15. И дошла је јесен. И била је ветровита. Дувало је у рогове и под ребра. Мрак се једва држао за скелете крошњи да не одлети назад међу звезде. Да, дошла је јесен и за пруског барона. И за чисту свест. И за црва у јабуци. Таква је то јесен била.
16. А може бити да је четвртак изнутра шупаљ. Нити је величанствен, нити је обичан. Али јесте шупаљ. Господин црв сумње седи унутра и филозофира о тиранији. Дакле, о пустињи која броји свој песак.
17. Били су то неки старински колачи. Не сећам се назива, али памтим укус ренданих јабука у њима. Не трчи гологуз кроз коприве, рекли су оном сину на саслушању. Очекивао је шамар гледајући велики зидни портрет вође.
18. Данас касним на посао. Један од просјака стоји ниже низ улицу. Сам, подно Музеја, подупрт штаком. Воли и позориште. Каже: како је некад тамо била добра клопа после премијере.
19. Истини за вољу, тешко да би икакав трактат о четвртку задобио академску пажњу. Али о истини и вољи свакако би. Зато ћемо о четвртку изокола, поражени егом, кроз тематску камуфлажу. Дакле, певајте, хорови. О истини и вољи. Али звезде нека остану звезде.
20. Човеку се омакне да пође по мудрост или замишљено благо. На послу читам туђе рукописе. Учтиво одговарам ауторима. Понекад, у предаху, отварам портале с вестима из света науке. У Јапану су овладали технологијом узгоја ћошкстих јабука.

21. Епоха је најзад дошла до врхунца. Апликација за доставу хране. Вечера путује у виду зелене тачке кроз крвоток града. Мали дигитални тромб. Твоје време је само твоје. Поверујеш да имаш оно што немаш. Да ли то значи да је време пустиња?
22. Нећемо више имати тако мудрог лидера, прича уз вечеру о диктатору смртно досадни песник. Негује високе теме и стил по узору на старозаветне списе. Фестивалски песнички збор улази у трећи дан. Нисмо на мору, али овде мирише Медитеран. И успевају само љуте траве и љуте гује.
23. Водио сам мајку на Онколошко. Зидови ходника били су атлас острва исцртаних влагом. Могао сам да замислим како галије освајача спуштају сидра уз непознату обалу. Народ се тискао пред ординацијама као у збегу. У углу је седела старица и брисала јабуку рубом мараме.
24. Већина људи рећи ће да је латински језик права и медицине. Поезије се мало ко сети. Тако је и иначе с поезијом. Уосталом, где је она? Ослушкујеш. Ситан новац звецне у просјаковој кутији. Као свих ових векова. Само се мењају излизани профили царева.
25. Транспорт призматичне робе је ефикаснији. Тако путују и ћошкови кроз ветровите четвртке. Али ћошак није облик. За облик су потребна сећања. Неки уговор између задовољства и сна. Да би пустиње и звезде могле да заспе. И пруски барон, такође.